

i en nær Fremtid kunne opnaa en heldigere Ordning af den af mig omtalte Afgift end den, vi nu have.

Finansministeren: Jeg skal gjerne strax svare paa det Spørgsmaal, som blev stillet af det ærede Medlem, der først havde Ordet, og som blev gjentaget af den ærede sidste Laler. Denne Sag har i det Hele for mig frembudt særegne Vanskeligheder af en — om jeg saa maa sige — noget personlig Art. Det kan gjerne være, at jeg er den Æneste her i Thinget, for hvem det i Diebliffet er nærværende, at Loven af 4de Marts 1857 udkom, medens jeg var Indenrigsminister, og at altsaa Ansvarret for den falder paa mig. Det Princip, hvorpaa denne Lov hviler, maa jeg endnu personlig anse for det rigtige, jeg tror, at de Anskuelse, fra hvilke Lovgivningsmagten gik ud i Samlingen 1856—57, ere de rigtige. Senere, da Loven skulde træde i fuld Virksomhed, nemlig ved Udgangen af Aaret 1865, veg man tilbage; vi forlode igjen de Grundsætninger, hvorpaa Loven af 4de Marts 1857 var bygget; man vendte tilbage til den ældre Betragtningssmaaede, idet man troede, at det Formaal, som vi alle ønske at opnaa, bedre vilde naaas ved at blive paa den gamle Bæi; og som Følge deraf udkom Loven af 16de Februar 1866, som gjenindførte den ved Fredn. af 1ste Oktober 1802 hjemlede Afgiftsfrihed. Jeg havde nu ikke nogen Tvivl om, at det Lovforslag, som strandede isjov, vilde komme frem igjen i Aar, thi endog jeg rigtigsnok ikke havde troet, at ærede Medlemmer vilde have været saa utaalmodige, at de vilde indbringe deres Lovforslag desangaaende, inden de vidste, hvorvidt Regjeringen vilde optage Sagen fra forrige Samling, og det uden at gjøre nogetomhelst Spørgsmaal derom til Ministeren. Men dette er nu ligegyldigt; jeg tvivlede som sagt ikke om, at Spørgsmaalet vilde blive bragt under Overveelse paany, og da Sagen altsaa forelaa for mig i Forbindelse med de Erklæringer, som ere blevne afgivne, efter den Opfordring, som var uddaaet fra min Forgænger, saa opstod med Nødvendighed det Spørgsmaal for mig, hvorledes jeg skulde stille mig til det Lovforslag, som blev vedtaget her i forrige Aar, men som blev sat i Forbindelse med en Forhøielse i Brændevinsstatten, hvilken Forhøielse skulde give Bederlaget for den Nedsættelse i Udbyttet af Bygningsafgiften, som vilde være en Følge af Lovforslagets Bestemmelse. Jeg kom da, ikke uden nogen Selvoverveelse, til det Resultat, at jeg maatte anse det for min Pligt at tage Udgangspunktet fra den gjældende Lovgivnings Grundsætninger, saaledes som Hovedspørgsmaalet nu en Gang var afgjort i 1866. Det gaar jo dog ikke an, at Lovgivningsmagtens Opfattelse valler; jeg kunde ikke anse det for rigtigt nu at prøve paa at vende tilbage til Grundsætningerne fra 1857, efter at disse ere blevne forladte i 1866. At det Maal, som man tilsigter ved Afgiftsfriheden, kan

naas i enkelte Tilfælde, er der vel Ingen, der har tvivlet om, men det, som er underkastet Tvivl, er, hvorvidt Maalet derved kan naas i Almindelighed, hvorvidt det kan naas i saa stort et Omfang, at Afgiftsfriheden derved kan reffærdiggjøres. Gaar jeg nu ud fra, at dette en Gang er blevet Lovgivningsmagtens vel overveiede Anskuelse, saa kunde jeg ikke tvivle om, at den Anvendelse af Grundsætningen, som blev fulgt i 1802, nu ikke længere passede. Jeg kunde, naar der skulde være en Afgiftsfrihedsgrændse, ikke tvivle om, at det vilde være rimeligt at forandre det Tal, hvorpaa det kom an, altsaa at flytte Grændsen. Naar jeg derfor tog Hensyn til den Maade, hvorpaa denne Sag i det Hele er bleven behandlet i forrige Samling, hvilken Behandlingssmaaede jo har været noget eienbommelig, tvæde jeg saa meget mere i alt Besentligt at burde slutte mig til Lovforslaget. Der er kun en lille Forandring i Affattelsen. De Herrer ville se, at § 7 er noget forandret, men denne Forandring i Formen er for mig ikke nogen virkelig Forandring af Indholdet, idet jeg ikke tror, at Regjeringen vil benytte den i Realiteten ubegrændsede Bemyndigelse, som den forrige Affattelse gav, undtagen i Henhold til vedkommende Kommunalbestyrelses Indstilling. § 7 er nu affattet saaledes: „Hvor en kommunal Afgift lignes efter de samme Grundsætninger som Bygningsafgiften, kan Kongen i Henhold til vedkommende Kommunalbestyrelses Indstilling bestemme, hvorvidt en tilsvarende Fritagelse skal finde Sted for den kommunale Afgift“, medens den tidligere var affattet noget anderledes, nemlig saaledes, at det, naar Kommunalbestyrelsen var hørt, var lagt i Regjeringens Haand at tage Bestemmelse uden Hensyn til vedkommende Kommunalbestyrelses Indstilling. Jeg havde ønsket, inden denne Sag atter fremkom her, at have haft Kjøbenhavns Kommunalbestyrelses Erklæring, men da jeg ikke havde modtaget denne saa betimelig, at den kunde tages under Overveelse inden Sagens Behandling, vidste jeg ingen bedre Form, hvorunder den kunde affattes, end den, hvort § 7 nu fremtræder, thi at udsætte Lovforslagets Forelæggelse, indtil Erklæringen indkom, ansaa jeg mig efter Sagens hele Stilling ikke beføiet til. Dette altsaa med Hensyn til selve Lovforslagets Indhold. Forsaavidt de tvende ærede Medlemmer have spurgt, om der fra mig kunde verites et andet Lovforslag om Bygningsafgiften i nærværende Samling, saa behøver jeg vistnok neppe dertil at svare Andet, end at dersom jeg kunde have forelagt et andet Lovforslag om denne Sag i indværende Samling, da vilde dette allerede være slet. Snedens jeg i Dvrigt i den forte Tid, jeg har forestaaet Finansministeriet, naturligvis paa det Bedste har overveiet de Erklæringer, som ere indkomne — og som selvfølgelig, dersom det ønskes, ville være til det ærede Things Raadighed under Sagens videre Behandling — har jeg dog ikke paa Grundlag af det Materiale,